

ΟΙ ΠΕΙΡΑΤΑΙ ΣΤΑ ΝΗΣΙΑ ΤΟΥ ΑΙΓΑΙΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΚΩΣΤΑ ΚΑΙΡΟΦΥΛΑ

ΕΝΑΣ ΣΚΛΑΒΟΥΝΟΣ ΚΟΥΡΣΑΡΟΣ

Οί κουρσάροι της Μυκόνου επί Τουρκοκρατίας. "Ενας... έντιμος και έπικερδές επάγγελμα. "Ο τρομερός Σκλαβούνος. Γενναίος μέχρι... θηριωδίας. Το ειδύλλιό του. "Ο γάμος του με την ώραία νησιαιοπούλα. "Ο καυγάς του με τον Μαυρογέννη. Στην Πάρο. "Ενας ηρώϊμος του. Το μυστηριώδες τέλος του, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Μύκονος ήταν πάντα καταφύγιο των κουρσάρων που βασάνιζαν επί Τουρκοκρατίας τα νησιά του Αιγαίου. Κι' αυτοί οι ίδιοι οι Μυκονιάτες μάλιστα άρχισαν στο τέλος να έξασουν το ίδιο επάγγελμα και το πρώιμα δεν πρόκει να φανή παράξενο. Γιατί στους αιώνας αυτούς ή πειρατεία ή έπιχειρήσεις επεξερόδης και έντιμη. "Ο πειρατής, όταν τελείωνε την επειρήσή του, πήγαινε στον πνευματικό, ξεμολογούταν και μεταλάβαινε, αφού χάριζε μεριδιά από τα κλοπιμαία στην εκκλησία! Μ' άλλα λόγια, κατά τους περασμένους αιώνας — κι' όχι σε πολύ μακρινή εποχή, ως την "Ελληνική "Επανάσταση ακόμα — ή πειρατεία δεν περνούσε για ληστική επειρήση, όπως σήμερα, αλλά ως επάγγελμα τακτικό και ανηθισμένο.

Στη Μύκονο λοιπόν εύρισκαν καταφύγιο συχνά διάφοροι πειραταί. "Ενας απ' αυτούς μάζε περιγράφει ο "Ιταλός περιηγητής Σονίνι, ο οποίος τον γνώρισε στη Μύκονο, κατά τα μέσα του δεκάτου ογδόου αιώνας.

"Ο πειρατής αυτός δεν ήταν από τη Μύκονο, άλλ' από τα παράλια της "Αδριατικής, από τη χώρα που τότε ονόμαζαν Σλαβονία, δηλαδή από τη σημερινή Δαλματία.

"Ο Σκλαβούνος λοιπόν αυτός κουρσάρος είχε φήμη άτρομητόν παλληκαρά, μιά είχε και το ελάττωμα να του άρεση πολύ το κρασί.

"Η γενναίότης του έφτανε ως τη θηριωδία. Σ' όλα τα νησιά άναφέρονταν τ' όνομά του με τρόμο κι' όταν ήθελαν να φοβίσουν τα μικρά παιδιά, τους έλεγαν:

— "Ερχεται ο Σκλαβούνος!...

Παντού όπου πήγαινε ο κουρσάρος αυτός, ξεγύμνωνε τους κατοίκους, λήστευε, άρπαζε, έβγαζε κι' έπειτα όλα τα πλιάτσικα τα φρόντωνε στο καράβι του και τα πήγαινε στη Μύκονο, όπου είχε... την αποθήκη του, ένα είδος κέντρον διαμετακομίσεως. "Όταν μάλιστα άρπαζε πάρα πολλά λάφυρα, τα φρόντωνε στο καράβι του και τραβούσε για την Εύβοια, όπου τα πουλούσε μαζί με σκλάβους, τους οποίους είχε αιχμαλωτίσει κατά το διάστημα των πειρατικών επιδρομών του.

"Επειτα απ' όλα αυτά, δεν θα παραξενυτή βέβαια κανείς αν μάθει ότι όλοι οι νησιώτες του Αιγαίου τον φοβόντουσαν και τον μισούσαν τρομερά.

"Πασ' όλη του όμορ τη θηριωδία, ο τρομερός Σκλαβούνος δεν πρόφερε ν' αντισταθή στα βέλη του φρεστού παιδιού της "Αφροδίτης. "Ο κακοτύπος αυτός έφορευτήριξε μιά ώραία κόρη από τη Μύκονο και το περιεργότερο είναι ότι κι' ή νέα έδωσε την καρδιά της στον πειρατή, όπως ή Δυσδαίμονα άγάπησε τον μαύρο "Οθέλο για την παλληκαριά του.

Παντρεύτηκαν λοιπόν και ζούσαν, φαίνεται, εύτυχισμένοι στη γαλήνη του μικρού νησιού. "Ο Σκλαβούνος πειρατής είχε γίνει πλέον νοικοκύρης. "Η περιουσία του, την οποία είχε συγκεντρώσει ληστεύοντας τον κόσμο, ήταν μεγάλη. "Αλλά ή εύτυχία δεν κρατεί πολύ δυστυχώς στον κόσμο αυτόν. "Ο Σκλαβούνος πειρατής θέλησε με τον καιρό να πάει σπουδαίο οόλο στο νησί, αλλά τη φρεά αυτή βρήκε αντίπαλό του ένα δυνατό έντοπιό άρχοντα, τον Μαυρογέννη, ο οποίος δεν έννοεσε να άποχωρήσει σ' έναν ξένο, όσο κι' αν αυτός ήταν κουρσάρος και δυνατός. "Άρχισε λοιπόν ένας καυγάς, αλλά δυνατός ανταγωνισμός μεταξύ των.

"Ο Μαυρογέννης ήταν στη Μύκονο διοικητής, αντιπρόσωπος της Τουρκικής κυβερνήσεως. "Η δύναμι του ήταν μεγάλη, γιατί είχε τον αδελφό του Μεγάλο Δραγουμάνο στην Κωνσταντινούπολι και πολύ αγαπημένο του Σουλτάνου.

"Ο κουρσάρος έν τούτοις δεν τον φοβήθηκε, έφτασε μάλιστα μιά μέρα στο σημείο να σηκώσει χέρι και να τον χτυπήσει. Μιά τέτοια προσβολή βέβαια δεν ήταν δια-

τεθειμένος ο Μαυρογέννης, ο σεβαστός άρχοντας, να την υποφέρει.

"Ο κουρσάρος το κατάλαβε αυτό, κατάλαβε ότι δεν μπορούσε πια να μείνει στο νησί. "Όσο κι' αν ήταν γενναίος, είχε ν' αντιμετώπιση την όργη ενός διοικητή, αντιπροσώπου της "Υψηλής Πύλης, με το μέρος του οποίου βρισκότουσαν όλοι οι Μυκονιάτες.

Πήγε λοιπόν τη γυναίκα του και τα πράγματά του με την άποφασί ν' άποκατασταθή στο γειτονικό νησί της Πάρου. Είχε την ιδέα ότι με τον καιρό θα τον λημονούσε ο Μαυρογέννης κι' έτσι θα ήσάζε.

"Ο Μαυρογέννης όμως ήταν από τους άμεντάδες που δεν συγχωρούν εύκολα. "Εγραψε λοιπόν τον άδελφό του στην Κωνσταντινούπολι, του διηγήθηκε την προσβολή που έγινε στην οικογένειά του και ζητούσε έκδοσή.

"Ο Μεγάλος Δραγουμάνος ένήργησε τότε στην "Υψηλή Πύλη, ή όποια έστειλε στην Πάρο τέσσερες Τσαούσηδες με έγγραφο προς τους "Ελληνες νησιώτες, διατάζοντάς τους να βοηθήσουν τους άπεσταλμένους της Πύλης να πιάσουν τον κουρσάρη που τόλμησε ν' άσεβήσει στον αντιπρόσωπο του Σουλτάνου.

Μόλις έμαθε την αυτοκρατορική διαταγή και την άποστολή των τεσσάρων Τσαούσηδων, ο κουρσάρος κούρτησε σ' ένα χωριό της Πάρου. "Αλλά μιά μέρα, ενώ πήγαινε στην πρωτεύουσα της γήσου, την Παροιάσι, συνάντησε τους τέσσερες Τσαούσηδες μαζί με είκοσι Παριανούς, οι όποιοι πήγαιναν να τον πιάσουν.

Μόλις τους αντίκρουσε ο κουρσάρος, κατάλαβε άμέσως το σκοπό τους. Δεν έχασε όστόσο την ψυχραιμία του, αλλά έξακολούθησε να προσοχή. Κι' όταν βρέθηκε άπέναντί τους, μολονότι μόνος του, πέταξε την πάλα του και με το πιστόλι στο ένα χέρι και το σπαθί στο άλλο, προσώρησε κατεπάνο τους...

Τσαούσηδες και Παριανοί τα γύσανε, τρώμαζαν και το βάλανε στα πόδια. "Ετσι ο κουρσάρος τη γλίτωσε και γύσανε πίσω στο χωριό. "Πασ' όλο όμως το κατορθωμά του αυτό, ο Σκλαβούνος κατάλαβε πως δεν μπορούσε να μείνει πια και στην Πάρο και για ν' άποφύγη την έκδοσή της "Υψηλής Πύλης άποφάσισε να φύγη για τη Μάλτα.

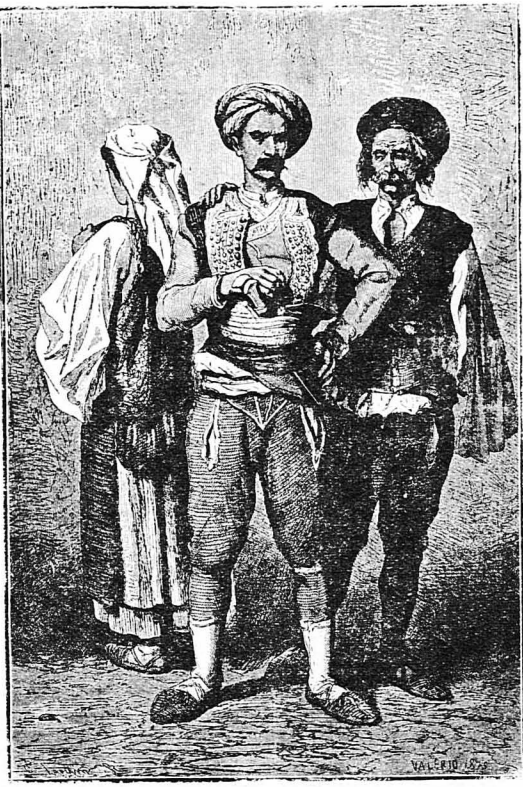
Το περιεργό σχετικώς είναι ότι αφού πούλησε την περιουσία του, δεν θέλησε να πάρη μαζί του και τη γυναίκα του, αλλά την άφησε με τα παιδιά του στην Πάρο.

"Ο περιηγητής Σονίνι είχε την τιμή να φιλέξηνθη και να προσεγγισθή στο καράβι του Σκλαβούνου πειρατή. Περιγράφει λοιπόν το καράβι του κι' εγκάρζει την κατάληξή του πως μ' ένα τόσο μικρό πλοίο κατορθώσε να βασιλεύη στη Μεσόγειο και να την τρομοκρατή.

Στο πρόβλημα ο Σκλαβούνος πειρατής πρόσφερε στο Σονίνι θαυμάσιο κρασί της Κύπρου, και θαυμάσια φρούτα. "Όταν έννοησε ο Σονίνι τον Σκλαβούνο στη Μάλτα, ο κουρσάρος δεν είχε δικό του καράβι, αλλά ήταν κατεπάνος σ' ένα Γαλλικό κουρσάρικο πλοίο. "Ο διοικητής του πλοίου αυτού ονομάζετο Κοράλ. "Από κάλλε πειρατία δε έπαυσε το μισό μεριδί ο Σκλαβούνος και το άλλο μισό ο διοικητής του καραβιού.

"Ο Σκλαβούνος αυτός είχε τραγικό τέλος. Είχε πιάσει ένα καράβι σιμά στην Πάρο, με σπουδαίο πλιάτσικο κι' άποφάσισε να το κρατήσει διάλογο για λογαριασμό του. "Ο Κοράλ, που βρισκόταν την εποχή εκείνη στην Κίωλο, μόλις τόμαθε αυτό, έσπευσε να βρή τον Σκλαβούνο. "Εκείνος όμως, για να ξεφύγη, μτήκε στο καράβι του και τράβηξε για τη Μάλτα. "Ο καυγάς ήταν άγριευμένος, τα στοιχεία έμειναντο, ο άεργος πούγκριζε. "Αλλά ο Σκλαβούνος δεν υποχώρησε. "Όταν την άλλη μέρα κατέπλεσε ο Κοράλ στην Πάρο, κι' άναζήτησε τον Σκλαβούνο, οι νησιώτες του είπαν ότι τη νύχτα, μ' όλη τη φριχτή κριμαία, σηκωσε πανιά κι' έφυγε. "Ο Κοράλ έξακολούθησε το ταξείδι του, άναζήτησε παντού τον πειρατή, αλλά δεν τον βρήκε πουθενά.

Πνίγηκε το καράβι του Σκλαβούνου; Τί άπόγινε ο τρομερός κουρσάρος; Τον κατάσε ή θάλασσα; "Ετσι φαίνεται...

Δαλματιοί Κουρσάροι. (Εικόνα ξένου περιηγητού)